

Μια σταυρική ιστορία

Anthony Bloom

Εἶναι ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Χριστοῦ ποῦ μᾶς ἔχει σώσει ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο, ποῦ μᾶς ἔχει δώσει τὴ δύναμη νὰ ὑπερνικοῦμε τὴν ἁμαρτία καὶ ν' ἀρχίζουμε ἀπὸ τώρα πάνω στὴ γῆ μιὰ καινούρια ζωὴ, τὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ. Πῶς νὰ φανταστοῦμε ὅμως τὴ δολοφονία τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φέρνει τὴ συμφιλίωση τῶν δύο μερῶν; Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ μὲ ἓνα παράδειγμα παρμένο ἀπὸ τὴν ἱστορία μας, τὴ Ρωσικὴ ἱστορία, ποῦ δείχνει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιο ἡ ἀγάπη ποῦ ἐκφράζεται ὡς θυσία τῆς ζωῆς μας ἔχει τὴ δύναμη νὰ φέρνει τὴ συμφιλίωση.

Τὸ 1192, τὸ δωδέκατο δηλαδὴ αἰῶνα, ἓνας ἀπὸ τοὺς πρίγκηπες μας, ὁ πρίγκηπας τοῦ Μοῦρομ ἦταν σὲ πόλεμο μ' ἓνα μικρὸ πριγκηπάτο τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε ἀκόμα ἀσπαστεῖ τὸ Χριστιανισμό. Μ' ἓνα γρήγορο πόλεμο κατάφερε νὰ περικυκλώσει τοὺς ἀντιπάλους του μέσα στὸ κάστρο τους. Αὐτὸ ποῦ ἀπέμενε, ἂν ἤθελε νὰ κερδίσει μία εὐκόλη καὶ ἀποφασιστικὴ νίκη, ἦταν νὰ ἀποκλείσει τὴ μικρὴ πόλη καὶ νὰ περιμένει μέχρις ὅτου ἡ πείνα καὶ ἡ μιζέρια τοὺς σκοτώσουν ἢ διαφορετικὰ τοὺς ὑποχρεώσουν νὰ παραδοθοῦν. Ὁ πρίγκηπας ὅμως ἦταν Χριστιανὸς καὶ δὲν μπορούσε οὔτε νὰ διανοηθεῖ πῶς θὰ γινόταν αἷτιος ἑνὸς τέτοιου βασανισμοῦ, μιᾶς τέτοιας κακομεταχείρισης καὶ τοῦ θανάτου τόσων ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς εἶχε δημιουργήσει μὲ ἀγάπη κι ἐλπίδα, κι ἔτσι τοὺς πρόσφερε εἰρήνη, εἰρήνη χωρὶς κανένα ὄρο, εἰρήνη γιὰ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ὅμως ἐκεῖνοι ἦταν εἰδωλολάτρες,

δὲν πίστευαν στὸ θεὸ τῶν Χριστιανῶν. Δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν πὼς δὲν ὑπῆρχε κάποιο στρατήγημα, κάποιο ὑπουλο παιγνίδι κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὴν εἰσήγηση αὐτή, καὶ ἀφοῦ ἔκαναν μία συνεδρίαση ἀποφάσισαν νὰ δεχτοῦν τὴν προσφορὰ τοῦ πρίγκηπα μὲ τὸν ὄρο ὅτι θὰ τοὺς ἔστελνε γιὰ ὄμηρο στὸ κάστρο τους ἕναν ἀπὸ τοὺς γιούς του ὥστε, ἂν ἐκεῖνος τοὺς πρόδωνε, νὰ πάρουν ἐκδίκηση μὲ τὸ νὰ σκοτώσουν τὸ παιδὶ μπροστὰ στὰ ἴδια του τὰ μάτια.

Μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε τὸ πῶς ἔνιωσε ὁ πατέρας: δὲν ἐμπιστευόταν τὴν τιμὴ καὶ τὸ λόγο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων κι ὅμως ἔνιωθε πὼς εἶχε καθῆκον νὰ κάνει ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὶς δυνάμεις του γιὰ νὰ φέρει τὴν εἰρήνη καὶ τὴ συμφιλίωση ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς ὄρους, γιὰ χατήρι τῆς ἀγάπης. Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ τοῦ Μοῦρομ μᾶς λέει ὅτι ὁ πατέρας του βημάτιζε τὴ νύχτα πάνω καὶ κάτω μέσα στὴ σκηνὴ του ἄυπνος, ὅλος ἀγωνία. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ του ποὺ ἦταν γύρω στὰ δεκατέσσερα κοιμόταν βαθειά, τὸ μικρότερο ὅμως, ποὺ ἦταν ἐννιά χρόνων, παρακολουθοῦσε τὸν πατέρα του κι ὕστερα τὸν φώναξε καὶ κάνοντας τὴ μία ἐρώτηση ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸν κατάφερε μὲ πολὺ κόπο νὰ τοῦ πεῖ τὴν ἀλήθεια.

Ὅταν ἔγινε αὐτὸ κάθισε καλὰ στὴ θέση του καὶ εἶπε στὸν πατέρα του: «Πατέρα μου, δὲν τὸ βλέπεις πὼς μπορούμε τώρα κι ἐμεῖς νὰ κάνουμε αὐτὸ ποὺ εἶχαν κάνει ὁ θεὸς καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός; Ἄν μὲ στείλεις σ' ἐκείνη τὴν πόλη, ἀκόμη κι ἂν μὲ σκοτώσουν, ἐσὺ θὰ ἔχεις μιμηθεῖ τὸ θεὸ κι ἐγὼ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ· ἐσὺ δὲ μ' ἔχεις μάθει πὼς πρέπει νὰ μιμούμαστε ὅλες τὶς πράξεις τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Σωτήρα μας;»

Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ πατέρας δέχτηκε τὴν ἀπόφαση τοῦ παιδιοῦ. Τὴν ἐπόμενη μέρα μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μπορούσες νὰ δεῖς αὐτὸ τὸ ἐννιάχρονο ἀγόρι, μόνο του, ὅλο ἐμπιστοσύνη, προετοιμασμένο γιὰ νὰ θυσιαστεῖ ὅπως καὶ ὁ Χριστός, ν' ἀφήνει τὸ σκοτεινὸ δάσος στὸ ὁποῖο καθόταν ὁ πολιορκητὴς στρατὸς καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ εἰδωλολατρικὸ φρούριο. Μεγάλη γαλήνη βασίλευε στὸ δάσος καὶ οἱ ματιές ὅλων ἦταν καρφωμένες στὸ μικρὸ πρίγκηπα. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν συγκινηθεῖ ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ

καὶ ἀπὸ τὴν ἀπλοχωριὰ τῆς καρδιάς του.

Ἦταν ὅμως καὶ κάποιος ποὺ δὲν εἶχε συγκινηθεῖ, ποὺ εἶχε μίσος στὴν καρδιά. Πῆρε τὸ τόξο του, ἔρριξε ἓνα βέλος καὶ τὸ παιδί ἔπεσε, πληγωμένο θανάσιμα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ πρίγκηπα κι ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῆς πόλης, ξεχνώντας τὸν κίνδυνο, ξεχνώντας πὼς ἦταν ἐχθροὶ ἔτρεξαν γιὰ νὰ δοῦν ἂν τὸ παιδί εἶχε πεθάνει ἢ ἂν ὑπῆρχε ἀκόμα ἐλπίδα. Τὸ παιδί πέθαινε.

Ὅταν οἱ εἰδωλολάτρες καὶ οἱ Χριστιανοὶ ξαφνικὰ θυμήθηκαν πὼς ἦταν σὲ πόλεμο εἶδαν τοὺς στρατοὺς τους ἀναμιγμένους καὶ κατάλαβαν τότε πὼς δὲν ἦταν πιά ἐχθροί: ἦταν ἀπλῶς ἄνθρωποι, βαθειὰ συγκινημένοι, μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ πόνο στὴν καρδιά, ποὺ στεκόντουσαν μὲ φρίκη μπροστὰ στὴν ἀσπλαχνία καὶ τὸ μίσος. Τὸ παιδί μὲ τὸ θάνατό του τοὺς εἶχε ἐνώσει, τοὺς εἶχε φέρει τὴν εἰρήνη.

Κάτι παρόμοιο μπορούμε ὅλοι νὰ κάνουμε, ἀπὸ τὸ μικρότερο στὸ μεγαλύτερο. Ὅταν γίνονται τσακώματα καὶ συζητήσεις, στὸ σχολεῖο ἢ τὸ σπίτι, δὲν μπορεῖ τὸ παιδί νὰ πεῖ στὸν πατέρα του, τὴ μητέρα, τὸ μεγαλύτερο ἀδελφó: «Μὴν τὸ κάνετε αὐτό. Ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυό σας, κι ὅμως ἐσεῖς μὲ πληγώνετε, μὲ σκοτώνετε»; Ἡ ἀγάπη φέρνει τὴ συμφιλίωση, τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγάπη κι εἶναι δυνατώτερη ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ στὸ μέσο τοῦ ταξιδιοῦ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ ἐκκλησία μᾶς δείχνει τὸ Σταυρό: εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, ἡ μόνη ἀληθινὴ μας ἐλπίδα, εἶναι ἡ χαρά μας, εἶναι ἡ ἀπόδειξη πὼς ὁ θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ καὶ πὼς τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ μὲ τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.